

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการเสนอ การสรุปผลการวิจัย การอภิปราย และการเสนอแนะของ ผลการวิจัยที่ค้นพบ เรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พ.ศ.2529 สาขาวิชาเอกการศึกษาคความปลอดภัย กรมพลศึกษา โดยขอเสนอตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พ.ศ.2529 สาขาวิชาเอก การศึกษาคความปลอดภัย กรมพลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามกรอบแนวความคิดในการประเมินของ แบบจำลองชิป (CIPP Model) โดยมีมุ่งประเมินส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. การประเมินบริบท (Context Evaluation) คือ การประเมินความ สอดคล้องระหว่างหลักสูตรกับปัจจัยภายนอก และการประเมินความเหมาะสมของความมุ่งหมาย โครงสร้าง และเนื้อหาของหลักสูตร
2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) คือ การประเมิน ความเหมาะสมสอดคล้องของปัจจัยเบื้องต้น ได้แก่ อาจารย์ นักศึกษา และส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน
3. การประเมินกระบวนการผลิต (Process Evaluation) คือ การประเมิน ความเหมาะสมสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลการเรียน การสอน
4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) คือ การประเมินคุณลักษณะ

ของผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พ.ศ.2529 สาขา
วิชาเอกการรักษาความปลอดภัย กรมพลศึกษา ตามความมุ่งหมายของหลักสูตรนี้ ได้แก่
คุณลักษณะทั่วไป และคุณลักษณะด้านวิชาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา ว่าเป็นไปตามความมุ่งหมาย
ของหลักสูตรหรือไม่ เพียงไร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งสิ้น 632 คน ประกอบด้วย

1. อาจารย์	จำนวน 204 คน
2. นักศึกษา	จำนวน 193 คน
3. ผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวน 131 คน
4. นายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวน 49 คน
5. อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษา	จำนวน 55 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างความ
มุ่งหมายของหลักสูตรกับปัจจัยภายนอก 1 ชุด และแบบประเมินผล 5 ชุด ดังนี้

1. แบบประเมินสำหรับอาจารย์
2. แบบประเมินสำหรับนักศึกษา
3. แบบประเมินสำหรับผู้สำเร็จการศึกษา
4. แบบประเมินสำหรับนายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษา
5. แบบประเมินสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการ 2 วิธี คือ ข้อมูลจากอาจารย์และนักศึกษา
จากวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรสาขาวิชาเอกการรักษาความปลอดภัย ทั้ง 8 แห่ง
ผู้วิจัยนำแบบประเมินพร้อมหนังสือนำส่งจากอธิบดีกรมพลศึกษาถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา
เพื่อมอบให้ฝ่ายวิชาการดำเนินการและนำส่งทางไปรษณีย์ ส่วนข้อมูลจากผู้สำเร็จการศึกษา
นายจ้าง หรืออาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยส่งแบบประเมินทางไปรษณีย์ และบางส่วนได้ออกไป
สัมภาษณ์และรับกลับคืนด้วยตนเอง ทั้งนี้ ได้ส่งแบบประเมินของอาจารย์ไป 204 ชุด ได้รับ

กลับคืนมา 179 ชุด ส่วนแบบประเมินของนักศึกษาส่งไปจำนวน 193 ชุด ได้รับกลับคืนมา 190 ชุด สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาส่งแบบประเมินไป จำนวน 131 ชุด ได้กลับคืนมา 83 ชุด นายจ้างส่งไป 49 ชุด ได้รับกลับคืนมา 25 ชุด และแบบประเมินของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งไป 55 ชุด ได้รับกลับคืนมา 33 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ใช้ค่าสถิติ ร้อยละ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สรุปข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบประเมิน แบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ

1. อาจารย์ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31 ถึง 35 ปี มีประสบการณ์ด้านการสอน อยู่ระหว่าง 6-10 ปี มีวุฒิการศึกษาสูงสุดปริญญาตรี สาขาวิชาเอกพลศึกษา มีจำนวนรายวิชาที่ต้องรับผิดชอบอยู่ในปีการศึกษา 2532 นี้ จำนวน 2 รายวิชา โดยมีชั่วโมงสอน เฉลี่ยสัปดาห์ละ 7-10 คาบ นอกจากการสอนแล้ว ยังทำหน้าที่การให้บริการและทำงานด้านกิจการนักศึกษาด้วย

2. นักศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-22 ปี เหตุจูงใจสำคัญที่ทำให้มาศึกษาต่อในสาขาวิชาเอกการรักษความปลอดภัยนี้คือหางานง่าย และมีความสนใจในสาขานี้มาก ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาก่อนเข้าศึกษาในสถาบันนี้คือ ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ

3. ผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 22-23 ปี มีความสนใจในวิชาชีพสาขานี้มาก ขณะนี้ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ไปศึกษาต่อ โดยศึกษาต่อในสาขาวิชาเอกพลศึกษา สำหรับนักศึกษาที่ว่างงานนั้น เนื่องจากสาเหตุไม่ภาคภูมิใจในการทำงานในหน้าที่ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้สำเร็จการศึกษาที่ประกอบอาชีพส่วนใหญ่ทำงานในบริษัทเอกชน และประกอบอาชีพส่วนตัว

4. นายจ้าง พบว่า นายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี วุฒิการศึกษาสูงสุดระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีระยะเวลาในการทำงานระหว่าง 11-13 ปี และระยะเวลาที่ได้อบรมร่วมกับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ.2529 สาขาวิชาเอกการรักษามวลเนื้อน้อยกว่า 6 เดือน

5. อาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี วุฒิการศึกษาส่วนใหญ่ ปริญญาตรีและปริญญาโท โดยทำการสอนในสถานศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู เป็นส่วนใหญ่ มีระยะเวลาทำงานด้านการสอนมาแล้ว 6-10 ปี และมีระยะเวลาทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษามากกว่า 1 ปี 7 เดือนขึ้นไป

ตอนที่ 2 ผลสรุปการประเมินบริบท (Context Evaluation) จำแนกได้ดังนี้

1. ผลสรุปการประเมินความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตรกับ ปัจจัยภายนอก พบว่า ในภาพรวมของหลักสูตร ความมุ่งหมายของหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ.2529 กรมพลศึกษา มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ แผนพัฒนา การศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) กรมพลศึกษา และ วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) ของกระทรวงศึกษาธิการ ค่อนข้างมาก ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนา ในแต่ละระดับนั้น จะถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนแม่บทด้วย ดังนั้น นโยบายการจัดการศึกษาทุกระดับจึงมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน และตอบสนองต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติด้วย การวางแผนต่าง ๆ ในแต่ละระดับ จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงพัฒนาการจัดการศึกษาของชาติเป็นอย่างดี ดังนั้น อาจสรุป ว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรในการจัดการศึกษานี้ สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมใน ปัจจุบันด้วย แต่เมื่อพิจารณาในภาพเฉพาะของความมุ่งหมายในหลักสูตรนี้ สาขาวิชาเอก การรักษามวลเนื้อ พบว่า ได้รับการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และ ศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) ของกรมพลศึกษา ค่อนข้างน้อย

2. ผลสรุปการประเมินความสอดคล้องภายในของหลักสูตร ประกอบด้วย ความ มุ่งหมาย โครงสร้าง และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

2.1 ความมุ่งหมายของหลักสูตร ความมุ่งหมายของหลักสูตรได้รับการประเมินว่า มีความชัดเจนของภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจ สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลจริง และสอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคม และมีการระบุถึงความเป็นผู้รักษาความปลอดภัยในระดับค่อนข้างมาก

2.2 โครงสร้างของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตรได้รับการประเมินดังนี้ โครงสร้างตลอดหลักสูตร ซึ่งมีหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่ต่ำกว่า 80 หน่วยกิต หมวดวิชาพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต หมวดวิชาเฉพาะด้านการรักษาความปลอดภัย และพลศึกษา ไม่น้อยกว่า 60 หน่วยกิต หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต นั้น เป็นโครงสร้างที่มีความเหมาะสมดีแล้ว และหน่วยกิตรายวิชาส่วนใหญ่ได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมดีแล้วเช่นกัน

2.3 เนื้อหาสาระของหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตร ทั้ง 57 รายวิชา ได้รับการประเมินว่า มีความน่าสนใจและทันสมัยค่อนข้างมาก ยกเว้นวิชาสังคีตนิยม ทั้ง อาจารย์ นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินว่า มีความน่าสนใจในระดับค่อนข้างน้อย และความทันสมัยในเนื้อหาวิชาเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น ภาษาอังกฤษ และการจัดการรักษาความปลอดภัย นั้น ได้รับการประเมินว่ามีความน่าสนใจและทันสมัยค่อนข้างน้อยเช่นเดียวกัน ในเรื่องความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาตามหลักสูตรนั้น ส่วนใหญ่นักศึกษามีความเห็นว่าเป็นวิชาต่าง ๆ มีความซ้ำซ้อนกันค่อนข้างมาก ส่วนในเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาวิชากับจำนวนหน่วยกิตนั้น อาจารย์ นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาประเมินว่า มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาการป้องกันอัคคีภัย ที่ได้รับการประเมินจากอาจารย์ทั้ง 8 วิทยาลัย ว่า มีความเหมาะสมระหว่างเนื้อหา กับจำนวนหน่วยกิตวิชา ค่อนข้างน้อย

ความเหมาะสมในเรื่องการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลตามรายวิชาในหลักสูตร ได้รับการประเมินว่า มีการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นวิชาสังคีตนิยม ที่อาจารย์และนักศึกษาระเมินว่ามีการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย สำหรับรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรนั้น อาจารย์ นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ต่างประเมินว่า มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในระดับค่อนข้างมาก ส่วนรายวิชาที่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพนั้น

ส่วนใหญ่ได้รับการประเมินว่า มีเนื้อหาเพียงพอแล้ว วิชาที่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพ แต่เนื้อหาไม่เพียงพอ ได้แก่ วิชาสวัสดิศึกษา และสังคมนิยม

ตอนที่ 3 สรุปผลการประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

1. ผลการประเมินด้านอาจารย์ และนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา โดยอาจารย์ ร่วมกับนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาของอาจารย์ที่สอน เกี่ยวกับวิชาการรักษาความปลอดภัย ปริมาณอาจารย์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร ทักษะของอาจารย์ที่ทำการสอนในหลักสูตรนี้ มีอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ส่วนในด้านนักศึกษานั้น พบว่า พื้นความรู้ระดับ ป.กศ., พ.กศ., ป.ป. และ พ.ป. ทักษะที่ดีของนักศึกษาต่อการเรียน การสอน ตลอดจนความมั่นใจในความก้าวหน้าของนักศึกษาในการศึกษาตามหลักสูตรนี้ ยังอยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างน้อยเช่นกัน

2. ผลการประเมินด้านส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน พบว่า อุปกรณ์ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน เช่น เอกสาร ตำราประกอบการศึกษาตาม หลักสูตรการรักษาความปลอดภัย เอกสารทางวิชาการอื่น ๆ มีไม่เพียงพอ ยกเว้น เครื่องฉายข้ามศีรษะ, แผ่นใส-ที่เขียนแผ่นใส ที่มีเพียงพอ ส่วนคุณภาพของอุปกรณ์ พบว่า เครื่องฉายวิดีโอ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ แผ่นใส-ที่เขียนแผ่นใส เท่านั้นที่มีคุณภาพดี

ด้านความสะดวกในการใช้บริการ พบว่า การใช้ฟิล์มสไลด์ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ มีความสะดวกในการใช้อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ส่วนในเรื่อง สถานที่เรียนและสถานฝึกงาน ไม่ว่าจะเป็นห้องเรียนภาคทฤษฎี, ห้องสมุด, โรงยิมส์, ห้องสมุดวิทยาลัย, ห้องโสต, แหล่งประกอบการที่นักศึกษาไปฝึกงาน, อุปกรณ์ฝึกปฏิบัติการ ทั้งในห้องเรียน และสถานประกอบการ มีอุปกรณ์เพียงพอและคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างน้อย แต่ความสะดวกในการใช้บริการอยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างมาก

ตอนที่ 4 สรุปผลการประเมินกระบวนการ (Process Evaluation)

1. ด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ร่วมกับนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ได้ประเมินความเหมาะสมของการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับดี ค่อนข้างมาก ยกเว้น การใช้สื่อการเรียนการสอน ปริมาณงานที่อาจารย์มอบให้นักศึกษา ความน่าสนใจ

ของวัสดุอุปกรณ์ในการสอน และบรรยากาศในการเรียนภาคทฤษฎี ในส่วนใหญ่มักยังอยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างน้อย

2. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ตามความคิดเห็นของอาจารย์ นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินว่า มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นในเรื่อง อาจารย์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของอาจารย์ ได้รับการประเมินว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย

ตอนที่ 5 ผลสรุปการประเมินผลผลิต (Product Evaluation)

อาจารย์ นายจ้าง และอาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ ได้ประเมินคุณลักษณะ โดยทั่วไป และคุณลักษณะทางวิชาชีพของผู้สำเร็จการศึกษา ว่ามีคุณลักษณะตรงตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตร อยู่ในระดับค่อนข้างมาก

และจากการประเมินศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา ในด้านคุณลักษณะที่เป็นจริงกับคุณลักษณะตามความต้องการของนายจ้าง พบว่า ด้านคุณลักษณะทั่วไป นายจ้างต้องการให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะมากขึ้นกว่าเดิมอีก และในด้านคุณลักษณะทางวิชาชีพ พบว่า นายจ้างต้องการให้มีเพิ่มขึ้นอีกเช่นกัน ทั้งความรู้ความสามารถในการให้คำแนะนำผู้อื่น ความรู้ความสามารถในวิชาชีพ ทักษะในการปฏิบัติงานและความเป็นผู้มีจิตวิทย์ที่ดีในการรักษาความปลอดภัย รวมทั้งบุคลิกภาพในด้านมนุษยสัมพันธ์ และการเป็นผู้นำที่ดีด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจ และควรนำมาอภิปรายดังนี้ คือ

1. ข้อมูลการประเมินบริบท (Context Evaluation)

1.1 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พ.ศ.2529 กับปัจจัยภายนอก พบว่า แนวปรัชญาและ

ความมุ่งหมายของหลักสูตรนี้ ในภาพรวมมีความมุ่งหมายที่สอดคล้องกับแนวนโยบาย เป้าหมาย วัตถุประสงค์ ของแผนพัฒนาการศึกษาระดับต่าง ๆ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรนี้ สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันด้วย ซึ่งนับว่าเป็นหลักสูตรที่มีความมุ่งหมายที่ดี ดังที่ สงัด อุทรานันท์ (2528) กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีต้องตอบสนองความต้องการของสังคมและการจัดการศึกษาของชาติด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อมองในระดับจุลภาคในเรื่องความมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งเจาะลึกลงไปในสาขาวิชาเอกการรักษาคความปลอดภัยแล้ว พบความแตกต่างว่าไม่มีการเน้นในเรื่องความมุ่งหมายของสาขาวิชาเอกการรักษาคความปลอดภัย บรรจุไว้ในแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม ระยะเวลาที่ 6 (พ.ศ.2530-2534) ของกรมพลศึกษา เลย ในส่วนแผนของกระทรวงนั้น ได้มีการกล่าวไว้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งนับว่าบริบทของหลักสูตร โดยเฉพาะสาขาวิชาเอกการรักษาคความปลอดภัยนี้ มีความจำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไขด่วน เพื่อช่วยส่งเสริมการตั้งจุดประสงค์ให้มีทิศทางที่เป็นไปโดยมีเป้าหมายที่แน่ชัดยิ่งขึ้น สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2527) กล่าวว่า บริบทของหลักสูตรนั้น ต้องพิจารณาจากปรัชญาการศึกษา นโยบายการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับนิทานของหน่วยงาน และสภาพสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง ด้วย และเมื่อพิจารณาจากสภาพที่เป็นจริง พบว่า ผู้ศึกษาตามหลักสูตรนี้มักลาออกกลางคันมาก และผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรสาขาวิชาเอกนี้ ส่วนใหญ่ไม่มีแรงจูงใจ ไม่มีความประทับใจในการทำงานหรือการประกอบอาชีพของตน พิจารณาได้จากระยะเวลาของนายจ้างที่ทำงานร่วมกับผู้สำเร็จการศึกษา โดยมากจะน้อยกว่า 6 เดือน อันเป็นผลให้ตัวเลขผู้ว่างงานในสาขานี้มีจำนวนมาก ดังนั้น จึงควรที่จะพิจารณาความมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ หลักสูตร และการนำหลักสูตรนี้ไปใช้ว่า ทำอย่างไรจึงจะสนองตอบความต้องการของผู้เรียนและสังคม ดังกล่าว และขจัดค่านิยมและความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียนบางกลุ่ม ซึ่งยังลุ่มหลงความฟุ้งเฟ้อ เลือกลงาน และขาดคุณธรรมที่จะพึงตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่นำไปสู่ปัญหาการว่างงาน ซึ่งเป็นปัญหาที่เป็นผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างมาก ปัจจุบัน สภาพสังคมไทยมีสภาพเป็นผู้ผลิตน้อย บุคคลในวัยแรงงานในระดับประเภทต่าง ๆ ยังไม่ได้รับแรงจูงใจและการส่งเสริมให้มีส่วนในการสร้างงาน และการช่วยตนเองอย่างเต็มกำลังความสามารถ กระบวนการเรียนการสอนจึงไม่ได้ดำเนินการไปเพื่อคนส่วนรวมและสังคม ตามหลักการและความมุ่งหมายของหลักสูตรของการจัดการศึกษานี้ ซึ่งมุ่งสนองตอบต่อตลาดแรงงานภาคเอกชน

หากแต่เป็นไปเพื่อที่จะเตรียมตัวเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่เป็นความหวังสูงสุดของนักศึกษาและผู้ปกครองทั่วไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2529) ซึ่งเรื่องนี้ กรมพลศึกษาควรสร้างแรงจูงใจและความมั่นใจในการศึกษาในสาขาวิชาเอกนี้ และปรับทิศทางการผลิตบุคลากรให้มีคุณสมบัติตามความต้องการของหน่วยงานเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่องแนวโน้มวิทยาลัยพลศึกษาในทศวรรษหน้า กรมพลศึกษา (2531) ที่พบว่า วิทยาลัยพลศึกษาจะต้องมีการจัดหลักสูตร เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคต

1.2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องภายในของหลักสูตร ประกอบด้วย ความมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

1.2.1 ความมุ่งหมายของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ.2529 สาขาวิชาเอกการรักษาความปลอดภัย กรมพลศึกษา ได้รับการประเมินว่าภาษาที่ใช้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลจริงค่อนข้างมาก และมีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมในระดับค่อนข้างสูง และมีการระบุถึงความเป็นผู้รักษาความปลอดภัยที่ดีอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมาก ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นคุณลักษณะของความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดีทั้งสิ้น หลักสูตรที่ต้นนี้ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและผู้เรียน และสามารถพัฒนาผู้เรียนได้ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะความชำนาญ ซึ่งส่งเสริมคุณสมบัติส่วนบุคคลให้แก่ผู้เรียน และมุ่งเสริมสร้างค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงาม ซึ่งเป็นความมุ่งหมายของหลักสูตรที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการศึกษามากที่สุด สัจด์ อุทราพันธ์ (2528)

1.2.2 โครงสร้างของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ.2529 สาขาวิชาเอกการรักษาความปลอดภัย กรมพลศึกษา มีลักษณะเป็นโครงสร้างแบบหน่วยกิต การจัดรายวิชา และเนื้อหาจะสมบูรณ์และเสร็จสิ้นในแต่ละภาค ดังนั้น การจัดหน่วยกิตแต่ละวิชาจึงควรคำนึงถึงความเหมาะสมของเนื้อหาและเวลาเรียน เพื่อมิให้เกิดการกระจายของรายวิชามากเกินไป (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2530) ดังนั้น ผู้วิจัยได้ผลสรุปการประเมินความเหมาะสมว่า โครงสร้างของหลักสูตร ซึ่งมีหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตรไม่ต่ำกว่า 80 หน่วยกิต หมวดวิชาพื้นฐานไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต และหมวดวิชาเฉพาะด้านไม่น้อยกว่า 60 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรี

ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต นั้น เป็นโครงสร้างที่มีความเหมาะสมดีแล้ว สำหรับรายวิชาที่บรรจุไว้ในหมวดวิชาต่าง ๆ นั้น จำนวนหน่วยกิตได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมดี มีส่วนน้อยที่อาจารย์บางท่านประเมินว่ามีหน่วยกิตน้อยไป เช่น วิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา, วิชาลูกเสือ ยุวกาชาด วิชาจิตวิทยาสำหรับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ตลอดจนวิชาเอกพลศึกษา ในกลุ่มที่ 2 ทั้งหมด คือ วิชากรีฑา ฟุตบอล วอลเลย์บอล ตลอดไปจนถึงวิชากระบี่กระบอง 1 ที่ได้รับการเสนอแนะว่าควรเพิ่มหน่วยกิตรายวิชาเหล่านี้ให้มากขึ้นเป็น 2 หน่วยกิต เพราะเป็นรายวิชาที่มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพการรักษาความปลอดภัยอย่างมากเช่นกัน

1.2.3 เนื้อหาสาระของหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตร

โดยทั่วไปได้รับการประเมินจากอาจารย์ นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ว่ามีความสนใจและทันสมัยค่อนข้างมาก ส่วนปริมาณเนื้อหาวิชาและความซ้ำซ้อนของเนื้อหานั้น ได้รับการประเมินว่ามีค่อนข้างมากเช่นกัน ในเรื่องความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชานี้ จึงควรที่จะได้มีเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาวิชาให้เหมาะสม ดังที่ สุมิตร คุณานุกร (2523) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหาวิชาไว้ดังนี้ คือ

1. เกณฑ์ความเชื่อถือได้และเป็นแก่นสาร ของความรู้ในแต่ละสาขาวิชา
2. ความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม
3. ความสมดุลระหว่างความกว้างและความลึกซึ้งของเนื้อหา
4. สามารถสนองความมุ่งหมายได้หลาย ๆ ประการ
5. สอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน
6. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

ซึ่งเกณฑ์ต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว จะช่วยเป็นมาตรฐานในการคัดเลือกเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมและลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาได้เป็นอย่างดี การเลือกเนื้อหาวิชาเป็นกิจกรรมที่ต้องกำหนดความสำคัญก่อนหลัง (Priority) เมื่อต้องการมุ่งให้เกิดผลเช่นไรต่อผู้เรียน ก็ควรเลือกเนื้อหาที่มีลักษณะสนองความมุ่งหมายนั้นให้ถูกต้อง จึงจะทำให้เนื้อหาวิชานั้นมีความเหมาะสม น่าสนใจ และเป็นเนื้อหาที่ให้ประสบการณ์อันมีค่า และก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนได้อย่างดียิ่งขึ้น สำหรับในเรื่องความมีประโยชน์นั้น เนื้อหารายวิชา

ในหลักสูตรได้รับการประเมินจากผู้สำเร็จการศึกษาว่ามีประโยชน์ในการประกอบอาชีพอยู่ในระดับค่อนข้างมาก เนื้อหาที่ได้รับการเสนอแนะว่าควรเพิ่มในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษก็คือ การสนทนา (Conversation) และวิชามนุษยสัมพันธ์นั้น ได้รับการเสนอแนะจากผู้สำเร็จการศึกษาว่า ควรเพิ่มหลักการพูดเข้าไว้ในบทเรียนด้วย และควรเพิ่มการเรียน การฝึก วิชา ร.ค.ให้มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับความกว้างของเนื้อหาวิชาการรักษาความปลอดภัย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่นักพัฒนาหลักสูตรจะต้องคำนึงถึงและหาทางปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. ข้อมูลการประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

2.1 ข้อมูลด้านการประเมินอาจารย์และนักศึกษา พบว่า ความเชี่ยวชาญ ในเนื้อหาของอาจารย์ที่สอนเกี่ยวกับวิชาการรักษาความปลอดภัย ปริมาณอาจารย์กับรายวิชา ที่เปิดสอนตามหลักสูตร ทศนคติของอาจารย์ที่ทำการสอนในหลักสูตรนี้ อยู่ในเกณฑ์ระดับ ค่อนข้างน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่องการบริหารงานบุคลากรของวิทยาลัยพลศึกษา ของ ดิษพงษ์ วิเศษไชยศรี (2527) พบว่า การจัดการฝึกอบรม ประชุมทางวิชาการ และสัมมนา เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความสามารถ ในการปฏิบัติงานของบุคลากร ตลอดจน การจัดช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ปรึกษา เมื่อประสบปัญหาด้านการทำงานยังมีน้อย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถือว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคแก่ผู้ใช้หลักสูตรอย่างมาก ควรที่ผู้บริหารและหน่วยงาน ของกรมจะต้องรับผิดชอบ หาทางแก้ไขให้มีการจัดประชุมปฏิบัติการ สัมมนาการใช้หลักสูตร ในระดับปฏิบัติการหลักสูตรให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในทิศทางที่เป็น เอกภาพเดียวกัน และเพื่อสร้างแรงจูงใจ ขวัญ กำลังใจ และทัศนคติที่ดีให้แก่บุคลากร ของหน่วยงาน ในเรื่องบุคลากรนั้น นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งเสริมการบริหารหลักสูตรให้ ดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้บริหารระดับสูงควรให้คำปรึกษา ทารื้อ และชี้แนะแนวทางในการดำเนินงาน และวางแผนในการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด เพื่อ สร้างขวัญ กำลังใจ ทศนคติที่ดีแก่อาจารย์ผู้สอน ซึ่งผู้สอนจะมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นส่วนหนึ่งที่จะสร้างความสำเร็จแก่หลักสูตรการรักษาความปลอดภัยนี้ด้วย ซึ่งจะก่อให้เกิดแรง จูงใจที่ดีทางสังคม ทฤษฎีแรงจูงใจทางสังคมของมาสโลว์ (Maslow) ได้กล่าวว่า บุคคล สนองความต้องการของตน เช่น ความต้องการด้านสรีรวิทยา ความต้องการ ความมั่นคงและปลอดภัย ความต้องการด้านสังคม โดยการให้สังคมยอมรับว่าตนเป็นผู้หนึ่ง

ที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จแก่สังคม ความต้องการเกียรติยศ และความต้องการความสำเร็จ
ของคุณ

2.2 ข้อมูลด้านการประเมินส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียน
การสอน พบว่า อุปกรณ์ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน เช่น เอกสารตำราต่าง ๆ
มีไม่เพียงพอ ยกเว้นเครื่องฉายข้ามศีรษะ แผ่นใส-ที่เขียนแผ่นใส ที่มีเพียงพอ และมีคุณภาพ
ดี และความสะดวกในการใช้บริการอุปกรณ์ต่าง ๆ มีอยู่ระดับค่อนข้างน้อย จากลักษณะ
สภาพความเป็นจริงในด้านการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษาชั้น มีการเรียนทั้งภาคทฤษฎี
และภาคปฏิบัติ ดังนั้น วิทยาลัยพลศึกษาจึงต้องมีสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก
ที่จะสามารถสนับสนุนการเรียนการสอนให้มีความเพียงพอ และมีคุณภาพ จึงจะสามารถนำ
ผู้เรียนไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คอรี (Korri, 1971)
พบว่า โรงเรียนหรือสถานศึกษาที่ขาดแคลนอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ นั้น
จะเป็นอุปสรรคต่อการจัดกิจกรรมให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้ สิ่งต่าง ๆ
เหล่านี้จึงจำเป็นที่ผู้บริหารและหน่วยงานกลางต้องรับผิดชอบในการบริการสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้
ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังที่ สัจด์ อุทรานันท์ (2528) กล่าวว่า ผู้บริหารโรงเรียน
ควรจัดหาแหล่งวิชาการต่าง ๆ ซึ่งจะให้เกิดประโยชน์และสะดวกแก่ผู้ใช้หลักสูตร จากสภาพ
ความเป็นจริง พบว่า ครูอาจารย์ยังประสบปัญหาเกี่ยวกับการได้รับเอกสารหลักสูตร ยังขาด
ประมวลการสอนและชุดแบบเรียนอยู่มาก ขาดแคลนแหล่งศึกษาค้นคว้าแก่ผู้เรียนและผู้สอน
สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีความจำเป็นต่อการพัฒนาความรู้ให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดทางการศึกษา
อย่างมากเช่นกัน หากปัจจัยต่าง ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนบกพร่อง จะเป็น
อุปสรรคในการผลิตผู้สำเร็จการศึกษาที่มีประสิทธิภาพในอนาคตด้วย

3. ข้อมูลการประเมินกระบวนการผลิต (Process Evaluation)

3.1 ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า การใช้สื่อการสอน ปริมาณงาน
ของอาจารย์ที่มอบให้นักศึกษา ความน่าสนใจของวัสดุอุปกรณ์ในการสอน และบรรยากาศ
ในการเรียนภาคทฤษฎี ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างน้อย ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า
อาจารย์ส่วนใหญ่ต้องจัดหาวัสดุ และใช้ทุนในการผลิตสื่อด้วยตนเอง และปัญหาเกี่ยวกับ
งบประมาณในการจัดซื้อสื่อการสอนที่ได้ไม่เพียงพอ จึงทำให้บรรยากาศในการเรียนภาค

ทฤษฎีต่าง ๆ และความน่าสนใจของวัสดุอุปกรณ์การสอนอยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฉันท เพ็งมาก (2527) พบว่า คะแนนเฉลี่ยในด้านการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา และจังหวัดชุมพร มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าปานกลาง ทำให้บรรยากาศในการสอนเป็นไปอย่างไม่น่าสนใจ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของกรมการฝึกหัดครู (2530) ที่พบว่า ปัจจุบันวิทยาลัยพลศึกษายังขาดอุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ที่ใช้ในการสอนทั่วไปอย่างมาก เรื่องนี้กรมพลศึกษาควรมีนโยบายส่งเสริมให้หน่วยงานวิทยาลัยพลศึกษาทั้ง 8 แห่ง ที่เปิดสอนสาขาวิชาเอกการรักษความปลอดภัย ได้มีการรวมกลุ่มเพื่อจัดศูนย์ร่วมทางวิชาการ เพื่อเผยแพร่ ปรับปรุง และจัดทำวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทางการศึกษา เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนให้มีเอกภาพเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และศูนย์วิชาการนี้จะได้ใช้เป็นแหล่งกลางในการประชุมปรึกษาหารือทั้งในระดับผู้บริหารวิทยาลัย และครู-อาจารย์ผู้ปฏิบัติการสอนด้วย เพื่อพัฒนางานด้านวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษาในกลุ่มนั้น ๆ ให้เกิดการประสานงานร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด ในการดำเนินงานตามนโยบายต่าง ๆ และในด้านการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ ผลการวิจัย พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ยังใช้เทคนิคการสอนแบบบรรยาย และรองลงมา อาจารย์ให้นักศึกษาทำรายงานกลุ่มและรายงานส่วนบุคคลค่อนข้างมากเช่นกัน นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะในเรื่องนี้ว่า อาจารย์ควรปรับปรุงเนื้อหาและวิธีสอนให้ทันสมัย เรื่องนี้อาจทำได้โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ หรืออาจเชิญวิทยากร ผู้ทรงความรู้จากแหล่งทรัพยากรในท้องถิ่น มาร่วมในการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาต่าง ๆ ด้วย เพื่อให้นักศึกษาเกิดประสบการณ์ตรงอย่างกว้างขวางมากขึ้น เช่น ในการเรียนการสอนวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป ฯลฯ อาจเชิญผู้พิพากษาหรืออัยการ หรือทนายความ ซึ่งเป็นวิทยากรในท้องถิ่นนั้น ๆ มาให้การบรรยายความรู้แก่นักศึกษาด้วยก็สามารถจะทำได้ และครู-อาจารย์ควรปรับปรุงตนเองในด้านการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม โดยค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด, มุม มสธ. เพื่อให้เกิดแนวความคิดที่กว้างไกล และใช้เทคนิค กลวิธีการสอนหลายรูปแบบเพื่อเสริมความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้วิทยาลัยพลศึกษาแต่ละแห่ง ควรจัดให้มีโครงการนิเทศการศึกษาภายในวิทยาลัยขึ้น ซึ่งการนิเทศภายในนี้จะเป็นการช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยใช้ทรัพยากรและบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่ภายในวิทยาลัยพลศึกษานั้น ๆ มาร่วมเป็นคณะผู้นิเทศภายใน

ที่จะสามารถให้คำแนะนำ ปรึกษาหารือ และพัฒนาวิธีการเรียนการสอนร่วมกันอย่างมีคุณภาพ โดยความร่วมมือของผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ช่วยผู้อำนวยการทุกฝ่าย หัวหน้าภาควิชาต่าง ๆ ครู-อาจารย์ และบุคลากรทุกท่านในวิทยาลัย ในการจัดการนิเทศภายใน เพื่อพัฒนาคุณภาพ การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ในส่วนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพนั้น อาจารย์ นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพนั้นมีปัญหา และได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรปรับปรุงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพให้อยู่ ในเกณฑ์มาตรฐาน เพราะหลักสูตรสาขาวิชาเอกการ รักษาความปลอดภัยเป็นวิชาชีพที่จำเป็นต้อง มีการฝึกงาน เพื่อให้นักศึกษาจะได้มีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย เรื่องแนวโน้มวิทยาลัยพลศึกษาในทศวรรษหน้า (2531) พบว่า จะมีการส่งนักศึกษาไปฝึกงาน ในภาคเอกชน เพื่อฝึกภาคปฏิบัติให้สอดคล้องกับการทำงานของภาคเอกชน ดังที่ เสาวพร เมืองแก้ว (2531) กล่าวว่า การฝึกงานเป็นการนำความรู้ทางทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ในการ ปฏิบัติงานจริง เพื่อให้ศึกษามีประสบการณ์ตรง อย่างไรก็ตาม ในเรื่องการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพนี ทางวิทยาลัยพลศึกษาจะต้องติดต่อประสานงานกับผู้ประกอบการในแหล่งการฝึก ปฏิบัติการ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่ตรงกัน ในจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพว่า มีวัตถุประสงค์อะไรบ้างที่ทางวิทยาลัยและสถานฝึกงานต้องการให้ผู้เรียน ได้รับ และจะจัดรูปแบบการฝึกงานอย่างไรจึงจะให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์เหล่านี้ และทาง วิทยาลัยและแหล่งฝึกปฏิบัติการวิชาชีพจะดำเนินวิธีการอย่างไรจึงจะทำให้ผู้เรียนได้รับ ประสบการณ์ตรงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในภาคทฤษฎีและการปฏิบัติ ที่เหมาะสมแก่ชีวิตประจำวันของเขาได้เป็นอย่างดี และนอกจากนี้ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ยังต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนและสถานประกอบการ ตลอดจนวิทยากรผู้เชี่ยวชาญ ในการฝึกอบรม ถ่ายทอดความรู้ด้านต่าง ๆ ให้แก่นักศึกษาอย่างเหมาะสม รวมทั้งความพร้อม ในด้านอุปกรณ์การฝึกและระยะเวลาในการฝึกด้วย จากข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการเปิดสอนในหลักสูตรสาขาวิชาเอก การรักษาความปลอดภัยนี้ เนื่องจากมีปัญหาในเรื่องการทำงาน ผู้สำเร็จการศึกษาหลาย ๆ คน ให้ข้อคิดเห็นว่า แม้สาขาวิชาเอกการ รักษาความปลอดภัยนี้ จะหางานทำได้ง่ายก็ตาม แต่ ลักษณะงานนั้น มักจะเป็นงานที่ต้องทำร่วมกับบุคคลหลาย ๆ รูปแบบ เช่น การเป็นยาม เป็นต้น ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาไม่สามารถที่จะใช้ความรู้ที่เรียนมาได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้ไม่เกิด

ความชื่นชอบในอาชีพนี้มากนัก ข้อเสนอแนะนี้สอดคล้องกับรายงานการวิจัยเรื่องแนวโน้มวิทยาลัยพลศึกษาในทศวรรษหน้า (2531) กล่าวว่า ผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านไม่เห็นด้วยกับการเปิดสอนในหลักสูตรการรักษามความปลอดภัยนี้ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ ศาสตราจารย์ ชาลส์ เอช เดลลี (Professor Charles H. Dailey, 1988) พบว่า ผู้บริหารหลายท่านไม่เห็นด้วยกับการเปิดสอนหลักสูตรการรักษามความปลอดภัยนี้ เนื่องจากยังขาดความพร้อมในเรื่อง การบริหารการใช้หลักสูตร การประชาสัมพันธ์หลักสูตร และการจัดหาแหล่งงานที่เหมาะสมซึ่งสามารถจะรองรับผู้สำเร็จการศึกษาในสาขานี้ และจากการประเมินผลการวิจัยในเรื่องนี้ พบว่า มีข้อจำกัดหลายประการที่จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไขอย่างเร่งด่วน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่า กรมพลศึกษาไม่ควรที่จะเปิดขยายการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรสาขาวิชาเอกนี้ไปสู่วิทยาลัยพลศึกษาอื่น ๆ ในขณะนี้ แต่กรมพลศึกษาควรที่จะตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร เฉพาะกิจ เพื่อพิจารณาดำเนินการแก้ไข ปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรวิชาเอกการรักษามความปลอดภัยที่เปิดสอนอยู่ใน 8 วิทยาลัยพลศึกษานี้ให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่สมบูรณ์เสียก่อน แล้วจึงค่อยขยายออกไปสู่วิทยาลัยพลศึกษาอื่น ๆ ในภายหลัง ซึ่งจะเป็นแนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษาที่เหมาะสมมากกว่า หรืออาจพิจารณาปรับเปลี่ยนหลักสูตรการรักษามความปลอดภัยนี้ให้เป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ในลักษณะการฝึกอบรมเพื่อเสริมประสบการณ์วิชาชีพในด้านการรักษามความปลอดภัยให้แก่นักศึกษาเพิ่มเติม ก็จะเป็นทางเลือกที่สามารถจะทำได้เช่นกัน สิ่งสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรนี้ก็คือ การได้ผลผลิตที่มีคุณภาพสูง มีความรู้ ความสามารถ และคุณสมบัติที่เหมาะสม สามารถออกไปเป็นผู้นำของหน่วยงานเอกชนได้ จึงจะเป็นที่ยอมรับและต้องการของตลาดแรงงานได้เป็นอย่างดี ซึ่งการเป็นผู้นำของหน่วยงานนั้น เป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาให้มีความมั่นใจในการประกอบอาชีพมากยิ่งขึ้น

3.2 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า มีความเหมาะสมของการวัดและประเมินผลค่อนข้างมาก ยกเว้นในเรื่องอาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการวางหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินผลการสอนของอาจารย์ ซึ่งได้รับการประเมินว่าอยู่ในเกณฑ์ระดับค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความคิดเห็นว่า อาจารย์บางท่านขาดความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วลีพรณ สว่างอรุณ (2531) พบว่า การวัดและ

ประเมินผลที่เป็นปัญหามากคือ แบบทดสอบไม่เป็นมาตรฐาน และผู้สอนขาดความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล และเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนของผู้สอนแต่ละคนไม่เหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สาริต ลิ้มขจรเดช ที่ได้ศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน กิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา พบว่า ไม่มีแบบที่เป็นมาตรฐานในการวัดและประเมินผลการเรียน ดังนั้น วิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรสาขาวิชาเอก การรักษาความปลอดภัยทั้ง 8 แห่ง จึงควรร่วมมือจัดอบรมและประชุมสัมมนาผู้บริหารวิทยาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายต่าง ๆ และหัวหน้าภาควิชาการรักษาความปลอดภัย เพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดรูปแบบแนวทางการบริหารหลักสูตร รปภ. และจัดทำ โครงการสอน แผนการสอน คู่มือประกอบการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ตลอดจนจัดทำแบบสอบมาตรฐานรายวิชาต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และควรส่งเสริมให้เอกชนที่มีความรู้ความชำนาญในวิชาชีพการรักษาความปลอดภัย เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานในส่วนที่เป็น การเสริมเติมการบริการทางการศึกษาทางวิชาชีพการรักษาความปลอดภัย ให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่ดียิ่ง ๆ ขึ้น

4. ข้อมูลการประเมินผลผลิต (Product Evaluation)

ค่าเฉลี่ยการประเมินคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาตามการประเมินของ อาจารย์ นายจ้าง และผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ผลผลิตมีคุณลักษณะตรงตามที่ความมุ่งหมายของหลักสูตรได้กำหนดไว้ ในระดับค่อนข้างมาก และจากการประเมินศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงกับคุณลักษณะตามความต้องการของนายจ้าง พบว่า นายจ้างต้องการผู้สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะเหล่านี้มากกว่าที่เป็นอยู่จริง เช่น ความรู้ความสามารถในวิชาชีพ ความเป็นผู้มีจิตวิทยาที่ดีในการรักษาความปลอดภัย การมีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ ความเป็นผู้นำที่ดีและความตรงต่อเวลา ซึ่งนายจ้างมีความต้องการคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ อยู่ในระดับมากที่สุด

จากสภาพที่เป็นจริง และการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบประเมินบางส่วนของผู้วิจัย ตลอดจนการหาค่าความถี่ของข้อคิดเห็นต่าง ๆ จึงขอเสนออภิปรายถึงปัญหาของอาจารย์ นักศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษา นายจ้าง และ อาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

ปัญหาของอาจารย์ กล่าวว่า อาจารย์ผู้สอนมีปัญหาในเรื่องการสอนรายวิชาต่าง ๆ บางรายวิชาในหลักสูตร เนื่องจากเป็นหลักสูตรที่เปิดใหม่ เนื้อหาสาระของรายวิชาในหลักสูตรนี้ บางวิชาเป็นวิชาที่มีเนื้อหาสาระต่างไปจากเดิม ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงมีปัญหามาก เนื่องจากผู้สอนไม่มีโอกาสในการศึกษาตัวเอกสารหลักสูตรและเนื้อหาวิชาได้เพียงพอ และหน่วยงานระดับกรมที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดทำหลักสูตรที่ไม่เคยได้สัมมนาชี้แจงในระดับ ผู้ปฏิบัติการเลย จึงทำให้ผู้สอนมีความลำบากใจในการสอนในบางวิชา เช่น วิชาเศรษฐศาสตร์-เบื้องต้น และรัฐศาสตร์เบื้องต้น ฯลฯ และความมั่นใจในหลักสูตรนี้น้อย เนื่องจากผู้เรียน สำเร็จการศึกษาแล้วไม่มีหน่วยงานรองรับ ผู้สำเร็จการศึกษาจึงไปศึกษาต่อเป็นส่วนมากกว่า การทำงานในภาคเอกชน

ปัญหาของนักศึกษา พบว่า มีปัญหาในเรื่องการฝึกงาน ส่วนใหญ่นักศึกษาดังกล่าว หวังว่า จะได้ฝึกเรื่องการรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ เมื่อเวลาไปฝึกงานจริงกลับได้รับการฝึกให้เป็นยาม ซึ่งทำให้ไม่ภาคภูมิใจในการเรียนตามหลักสูตรนี้

ปัญหาของผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า การทำงานในหน้าที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยนั้นก็คือยามเท่านั้น และต้องทำงานร่วมกับผู้จับชั้นประมปีที่ 4 หรือชั้นประมปีที่ 6 ทำให้เกิดความเกิบกตทางอารมณ์มาก จึงต้องเปลี่ยนงานบ่อย ๆ หรือว่างงานมาก หรือไม่ ก็ จะดิ้นรนไปศึกษาต่อทั้งภาคปกติและภาคค่ำ

ปัญหาของนายจ้าง พบว่า นายจ้างมีความคิดเห็นว่า ผู้จบการศึกษาสาขาการรักษาความปลอดภัย ไม่สู้งาน ขาดจุดยืนในอาชีพ และทำงานเป็นเพียงทางผ่านที่จะไปศึกษาต่อ เท่านั้น

ปัญหาของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า การประเมินคุณลักษณะในเรื่องการรักษาความปลอดภัยของผู้สำเร็จการศึกษาเป็นนามธรรม และประเมินได้ยากมาก เพราะเด็กไปศึกษาต่อในสาขาวิชาเอกอื่น ๆ มิใช่สาขาวิชาเอกการรักษาความปลอดภัย คุณลักษณะที่เห็นจึงไม่เด่นชัดเท่าใดนัก

ก. ข้อเสนอแนะของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นข้อพิจารณาสำหรับกรมพลศึกษา ผู้บริหาร และครูอาจารย์ในการพัฒนาหลักสูตร

1. ข้อเสนอแนะสำหรับกรมพลศึกษา

1.1 ผู้บริหารควรเร่งพัฒนาการบริหารหลักสูตรนี้อย่างเร่งด่วน เพื่อแก้ปัญหาข้อจำกัดในการดำเนินงานตามหลักสูตรนี้ และควรมอบหมายให้ฝ่ายแผนงานและฝ่ายวิทยาลัยพลศึกษา ประสานความร่วมมือในการบรรจุความมุ่งหมายของหลักสูตรนี้ไว้ในแผนพัฒนา ระยะที่ 7 ของกรมด้วย เพื่อเป็นแนวในการกำหนดทิศทางการพัฒนาหลักสูตรนี้ให้สัมฤทธิ์ผล มากยิ่งขึ้น

1.2 ควรส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาเอกการรักษาความปลอดภัย ในด้านการบริหารหลักสูตร การใช้หลักสูตร การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การ ประเมินผลหลักสูตร เพื่อพัฒนาหลักสูตรนี้ให้ต่อเนื่องและครบวงจร ในการส่งผลิตสู่ตลาด แรงงาน และหาทิศทางจุดยืนที่แน่นอนในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

1.3 สนับสนุนงบประมาณพิเศษ ในการประชาสัมพันธ์หลักสูตรนี้ เช่น จัดตลาดนัดแรงงาน กรมพลศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้นายจ้างได้รู้จักกับนักศึกษา และเพิ่มการ โฆษณาประชาสัมพันธ์ ความก้าวหน้าของผลิตให้เป็นที่ยอมรับและต้องการของตลาดแรงงาน

1.4 ส่งเสริมให้ครู-อาจารย์ในวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนวิชาเอก การรักษาความปลอดภัย ได้ร่วมกันผลิตสื่อการเรียนการสอน เช่น ตำรา และนวัตกรรมใหม่ ในทางการศึกษา เพื่อนำมาใช้ประกอบการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น โปรแกรมสำเร็จรูป ในการเรียน (Module) เพื่อให้การเรียนการสอนมีแบบอย่างที่เป็นเอกภาพเดียวกัน และ พิจารณาการบรรจุเนื้อหาสาระลงในประมวลการสอน หรือชุดแบบเรียน และส่งเสริมให้มีการ จัดทำเอกสารหลักสูตรร่วมกันทั้ง 8 วิทยาลัย รวมทั้งด้านโครงสร้างของหลักสูตร ควรปรับปรุง หน่วยกิตรายวิชาให้เหมาะสม และปรับปรุงเนื้อหาสาระของรายวิชาในหลักสูตรให้มีคุณค่า ตอบสนองความต้องการของสังคมด้วย

1.5 เร่งพัฒนาในเรื่องระบบข้อมูล โดยให้มีหน่วยงานกลางของกรม ดำเนินการในเรื่องการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา การมีงานทำ ฯลฯ ซึ่งระบบข้อมูลที่เป็น ปัจจุบันจะสามารถเป็นตัวบ่งชี้ที่มีคุณภาพในการตัดสินใจของผู้บริหารให้เป็นไปอย่างถูกต้องและ เหมาะสมในการพัฒนางานด้านต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารในวิทยาลัยพลศึกษา

2.1 ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความทันสมัย ทั้งในวิชาชีพครูและวิชาชีพการ รักษาความปลอดภัย เพื่อกระตุ้นให้ครูอาจารย์ใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ วิธี และส่งเสริมให้ มีการผลิตสื่อ เอกสารหลักสูตร และการใช้สื่อให้มากขึ้น เพื่อให้ครูจัดการเรียนการสอน และ สามารถวัดและประเมินผลการสอนได้ถูกต้อง รวมทั้งจัดให้มีการนิเทศภายในวิทยาลัย เพื่อให้ อาจารย์ได้มีโอกาสประเมินผลการสอนของตนเองได้อย่างถูกต้อง

2.2 ปรับปรุงปริมาณ คุณภาพ และความสะดวกในการใช้บริการของวัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอน และอาคารสถานที่ ตลอดจนการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงาน ภายนอก รวมทั้งการพัฒนาการให้บริการห้องสมุดในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพที่จะ เอื้อ อำนวยต่อการแสวงหาความรู้ของนักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

2.3 ประสานงานระหว่างวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนตามหลักสูตรนี้ให้มี เอกภาพในการดำเนินงานและเป็นศูนย์วิชาการร่วมกัน

2.4 ส่งเสริมการแนะนำจัดตั้งศูนย์ข่าวเกี่ยวกับอาชีพในท้องถิ่น โดยติดต่อ กรมแรงงานเพื่อขอเอกสารข้อมูลการอาชีพ ติดประกาศบอร์ดประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัย

3. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยพลศึกษา

3.1 ให้ความร่วมมือกับผู้บริหารสถานศึกษาในการปฏิบัติตามนโยบาย

3.2 แสวงหาโอกาสในการเพิ่มพูนความรู้และทักษะทางวิชาชีพ อันสามารถ ปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการศึกษาคู่ทั้งในและนอกระบบ

3.3 ส่งเสริมการจัดกิจกรรมของนักศึกษาและสนับสนุนให้ผู้ เรียนตาม หลักสูตรนี้ได้มีการแต่งเครื่องแบบการรักษาความปลอดภัยภายในวิทยาลัย เพื่อสร้างความ ภาคภูมิใจให้แก่ผู้เรียนในการก้าวไปสู่การประกอบอาชีพการเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ที่ดีด้วยความมั่นใจ

3.4 สนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนางานด้านคุณภาพการเรียน การสอนตามหลักสูตรนี้

3.5 ปลุกฝังกำลังใจและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและอาจารย์

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาเอกการรักษาคความปลอดภัยตามความต้องการของนายจ้าง
2. ควรมีการศึกษา วิจัยเกี่ยวกับปัญหาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของ นักศึกษาสาขาวิชาเอกการรักษาคความปลอดภัย ตลอดจนมีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาเอก รปภ.
3. ควรมีการประเมินหลักสูตรระดับเดียวกันนี้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย